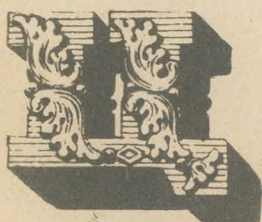

1985

№13

ЛИПЕНЬ

Щоб дитина трудилось!!.. Та нізащо!!
Хоч втіху в праці мала б та дитина...
Син виросте — ким буде він!.. Ледащо!
Ото вже «втіхи» буде з того сина!

(Див. сторінки 8—9)

Мал. В. ЗАВ'ЯЛОВА

— Не реви, ще встигнеш зробитися!

Пияцтва бридку потвору —
Геть із нашого двору!

Телеграфіс гостство ПЕРЦЯ

ЦІКАВА ЗНАХІДКА

Як передає наш сумський кореспондент з Роменського району, мешканець села Глинська В. П. Томаш знайшов у своєму холодильнику, котрий щойно забрав з ремонту, цілий склад порожніх бляшанок, купу голів копченої риби та інші надзвичайно цікаві речі. Почухавши потилицю, він висловив припущення, що працівники роменської «Ремпобуттехніки» саме у такий спосіб вирішили компенсувати клієнтові моральні та матеріальні збитки. Адже вони вже вдруге, прийнявши у ремонт його холодильник «Саратов» і взявши за це відповідну суму грошей, повернули його невідремонтованим.

АКСІОМУ НЕ СПРОСТОВАНО

КРИВИЙ РІГ. (Кор. ТАП). Відомо, що без води людина не проживе й місяця. Подейкують, що цю аксіому успішно спростували мешканці вулиці Вишневої з селища Весела Дача. Без жодної краплі води вони прожили у власних оселях не тільки місяць, а вже цілих півроку.

«Ні, вона була,» пояснили вони кореспондентові ТАП. — Справді, працівники міськводоканалу ніяк не знайдуть часу полатогати водопровідну трубу, прорвану на нашій вулиці ще півроку тому. Але ми брали воду на сусідній вулиці».

ХОЧ СОЛДАТАМИ І НЕ НАРОДЖУЮТЬСЯ...

Н-ська військова частина. (Кор. ТАП). На бойових навчаннях виняткову кмітливості та фізичну підготовку виявив рядовий Іван Д. з Волині. Подолавши непрохідне болото, він несподівано вийшов у тил «зелених», посіявши паніку в їхніх рядах, і, закріпившись на новій вогневій позиції, утримував її до підходу підкріплення.

— Сильно допомогла мені домашня виучка, — сказав Іван власкорові ТАП. — До армії я працював тваринником на новобудованому комплексі великої рогатої худоби. Так до того комплексу поки доберешся, то сім разів загрузнеш по самі вуха. Там при дорозі влаштували гноєскопище — то воно і саму дорогу поглинуло, і кожен, хто тією дорогою ходить та їздить, щодень, можна сказати, піддається серйозним випробуванням.

Отож спасибі голові колгоспу імені Шевченка Горохівського району Михайлові Федоровичу Данилюку за відмінну підготовку призвозників.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Якщо когось із керівників деяких підприємств бодай натакнути на те, що він байдуже ставиться до охорони природи, він обуриться.

— Та ви що! — почуємо у відповідь. — Та я за своє життя жодного недокурка мимо урни не кинув, щоб не забруднювати наше навколишнє середовище.

Та варто було перевірити, як ці товариші дбають про охорону природи не на словах, а на ділі. В № 1 журналу за цей рік з'явився фейлетон «Хитрий фактор». А розповідалося у ньому про деяких керівників-господарників, які не дбали про те, щоб на керованих ними підприємствах справно діяли очисні споруди, та про деяких керівників-будівельників, які комплексні очисні споруди, киче необхідні підприємствам, будували так, як ото мокре горить. І тому з недіючих або переповнених очисних споруд до найближчих річок та ставків потрапляли сотні і сотні кубометрів різної гідоти та неочищених вод. «Як же оцінити подібне ставлення до нашої рідної природи?», — запитувалося у фейлетоні.

Відповідь на це запитання Перцеві надіслав перший заступник голови Миколаївського облвиконкому В. В. Грецькій. За скидання стічних вод у річку Інгул директорів Баштанського міжгоспо-

дарського об'єднання «Колгоспживпром» А. А. Стрельченку обласний комітет народного контролю оголосив сувору догану. У цьому господарстві проведено ремонт очисних споруд. Закінчено будівництво і здано в експлуатацію очисні споруди й у колгоспі імені Щорса (Вознесенський район).

За незадовільне ведення будівництва очисних споруд Новоодеського сирзаводу начальникові пересувної механізованої колони № 316 тресту «Миколаївськбуд» В. І. Кафану також оголошено сувору догану.

За безгосподарність у використанні очисних споруд обласний комітет народного контролю зробив на директора радгоспу-заводу «Ольвія» (Очаківський район) В. І. Набоку грошове нарахування у розмірі двох місячних окладів, головному інженерові С. Є. Тартаковському оголосив догану. А наказом по об'єднанню «Миколаїврадгоспживпром» В. І. Набоку з його посади звільнено.

За виявлену безпринципність при підписанні акту державної комісії про здачу в експлуатацію очисних споруд радгоспу-заводу «Ольвія» заступнику генерального директора об'єднання по капітальному будівництву В. К. Антонюку оголошено сувору догану. Очисні споруди доукомплектовано обладнанням та приладами, проведено роботу по ліквідації усіх виявлених недоробок.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Без слів.

НІЧОГО РОБИТИ

ГУМОРЕСКА

Під кінець робочого тижня від нічого робити я почав гортати свій записник і надбивав телефон Грицька В'юна. Подзвонив.

— Ти що робиш? — спитав я Грицька.

— Нічого. А ти?

— І я нічого.

— То, може, зустрінемось? Від нічого робити я погодився.

— Я й дівчаток прихоплю. Ти не проти?

Знічев'я я не заперечив.

— Давайте сходимо в кав'ярню, — запропонували дівчатка — Неля і Юля, ледь ми встигли привітатися.

Грицько сприйняв пропозицію як належить. Від нічого робити мусив так само сприйняти її і я.

Після кав'ярні Грицько запросив усіх до себе додому. Усі були «за». Знічев'я рушив з усіма і я.

— Проведеш мене додому? — мерзлякувато пригорнулася до мене Юля, коли ми вийшли від Грицька.

Від нічого робити я погодився. Коли ми знову зустрілися, вона запитала:

— Ти не хотів би сходити зі мною до загсу?

Робити все одно було нічого, і я погодився.

Тепер у мене є що робити: прати, прибирати в квартирі, ходити з дружиною в гості, зустрічати її після служби, розважати, коли нудно.

Дуже рідко трапляється, що випаде вільна хвилина, і я починаю згадувати той фантастичний час, коли мені було нічого робити. Але потішитися споминами як слід не вдається: дружина неодмінно накаже винести сміття, витрусити килим чи збігати до гастроному. І я виношу, витрушую, біжу.

А що поробиш?

Петро ФЕДОТЮК.

В. СУБОТА.

м. Харків.

Не такий уже він, я вам скажу, і страшний, той прогульник, як його малюють. Його не зачіпай, то й він вас десятою дорогою обійде. Мухи не образять. Навіщо із ним боротися? Створювати всілякі комісії, оголошувати догани, позбавляти премій, відпустки улітку... Скільки це відбирає часу, за який можна гори перевернути, скільки нервів, клітини яких, між іншим, не поновлюються... Чи не простіше того лежати ігнорувати або дивитися на його витівки крізь пальці? Кажуть, відразу з'являється вільний час і нерви стають, мов дратва.

Хто зна, які нерви у керівників харківського постійнодіючого будівельного поїзда № 1 тресту «Укрелеватормлинбуд». Але те, що начальник цього поїзда Олександр Васильович Каменюк та старший інженер відділу кадрів Ганна Георгіївна Солом'янова нерви і час беруть, так це точно. Ні, самі вони байдуже не б'ють. Але на якихось там порушників трудової дисципліни сил і енергії не витрачають. От, наприклад, декілька днів прогуляв робітник П. І. Столяренко. Думаєте, його хоч хто-небудь посварив пальцем чи бодай

для профілактики гримнув на нього? Ні. Директор, недовго думаючи, підмахнув наказ про скорочення Столяренкові відпустки на кількість змарнованих ним робочих днів та й заспокоївся. Таке покарання, між іншим, передбачено законодавством. На тому й поставили крапку.

Легесеньким переляком відбувся й інші лідари цього будівельного поїзда — І. М. Черкасов, Г. І. Дудка, В. В. Солонін, М. І. Литвинов, М. І. Ломонога та інші. Перед їхніми очима О. В. Каменюк теж помахав грізними наказами

про скорочення відпустки, пару разів стрельнув сердитим поглядом, і на тому «знімання стружки» благополучно закінчилося. Коли ж марнотратники робочого часу кинулися їхати у відпустку на узбережжя, їм побажали безтурботного відпочинку і безхмарної погоди. Ще й відпустки до копійчечки виплатили за оті прогулі. Так, ніби ніколи й не видавалися грізні накази.

— Чи й не проблема, — здивовано знизала плечима Г. Г. Солом'янова. — Якись копійки... Та чи варто про них говорити?

І справді. Чи слід псувати собі настрої, порушувати створений керівниками санаторний спокій у цій організації нагадуванням про те, що тут кожен третій працівник — прогульник? Займатися нудними підрахунками матеріальних і моральних втрат, завданих виробництву тим же Столяренком або Черкасовим?.. Хвалити долю, у будівельному поїзді ніхто цим марнудним ділом не займається. Люди не дріб'язкові.

Директор харківського виробничого об'єднання «Променергоспорт» Валерій Юрійович Медведєв теж переконаний, що не треба робити з мухи слона. «Промаринував» хтось день, другий — не біда. Дармоїд теж людина. Якщо не прийшов на своє робоче місце, то, мабуть, є на те поважні причини. Не бачили, приміром, в об'єднанні кілька днів робітників трансформаторної та високовольтної дільниць В. М. Сударева та І. К. Одинцова. Де їх носило, невідомо. Але ніхто не здіймав гвалту і не погрожував ледарям суворими покараннями. Обмежились усе тим же наказом про скорочення планового місячного відпочинку.

Відпочивали гультіпаки спокійно і повнокровно. До речі, як і їхні колеги по марнуванню робочого часу В. В. Васильєв, Г. В. Іванов, З. Р. Жуківа та багато інших.

— Просто забули накази записати в особові картки, — зізнається нинішній кадровик Олена Михайлівна Король.

І отака забудькуватість обернулася підприємству цілком кругленькою сумою, яку просто за красиві очі виплатила неробам адміністрація.

— У мене ще й за це мусить боліти голова? — обурюється директор заводу залізобетонних конструкцій тресту «Житлобуд-2» Віктор Гаврилович Гаврашенко, де

прогульникам теж акуратно оплачуються прогайновані дні. Сума тих виплат, завдяки все тій же забудькуватості старшого інженера відділу кадрів Михайла Романовича Васильцова, сягла за сотню карбованців.

Звичайно, що таке сотня для підприємства? Так собі, крапелька в морі. Соромно навіть і язика повертати, вимовляючи таку цифру. І все ж я хотів би побачити того керівника, який би вирішив пожаліти прогульника за власний кошт. Отак взяв би і витягнув сотню із власного гаманця: «На, дорогушо, гуляй!». Я думаю, не знайшлось би таких керівників.

Ну, тоді, може, так: якщо не знайдеться добровольців, то слід постановити, аби вони у примусовому порядку відшкодовували незаконно виплачені ледацюгам гроші? Може, після того не будуть такими жалісливими?

— Скоріше виписуйте мені аванс, бо до зарплати можу й не досидіти — на інше місце гайну.

КОРОТКО КАЖУЧИ

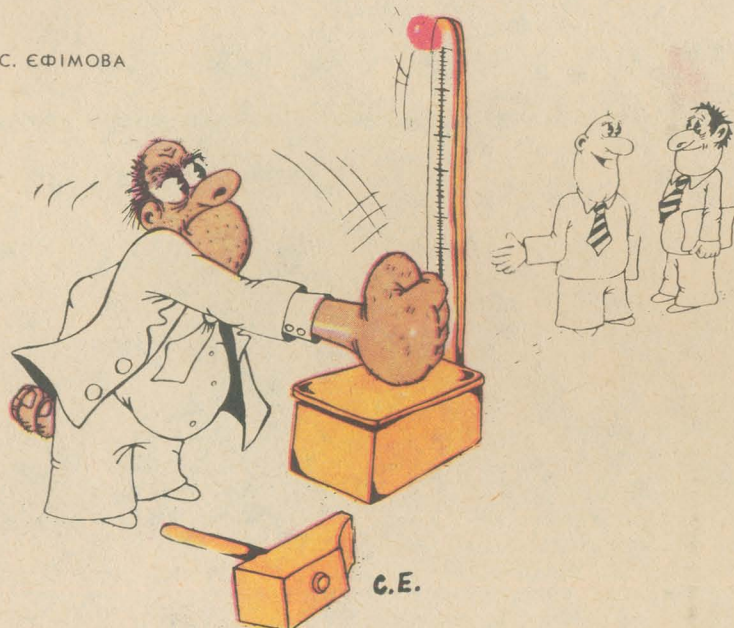
● Письменник вважав, що коли дивитися увесь час правді у вічі, то ніколи буде писати про неї.

О. МИХЕЄВ.

● Роман як народжувався в муках, так і читався.

Є. ЩУРЕНКО.

Мал. С. ЄФІМОВА

— У цьому атракціоні наш начальник усіх переплюне!

Геніальна знахідка

УСМІШКА

«Головне — вибрати для гуморески вдалу тему, а там таке можна утнути...», — думав я, сідаючи за письмовий стіл.

«Директор...» Легко лягло на папір перше слово. «Hi... Hi! Директор — це занадто. Петро Іванович не любить, коли в його бік пальцем тицяють. Конфлікт неминучий, і тоді — прощай, тепле місечко... Та й тема збита, треба щось оригінальне...», — заспокоюю себе і напружено думаю.

І раптом осяяло: «Випускник сільгоспакадемії — ідеальний герой нашого часу!».

Проте радію передчасно. Адже головним зоотехніком колгоспу в нашому селі — двоюрідний брат дружини. Він ніколи не подарує пасквілів на адресу випускників рідної академії, і тоді — плакали мої поросята по колгоспній ціні...

Знервовано малюю на папері кругленьких підсвинків і продовжую думати.

«Начальник... Начальник... жеку!», — промайнула думка. Рішуче пишу: «Начальник жеку».

І раптом наче струмом б'є. Ремонт квартири через місяць почнеться, навіщо передчасно дратувати. Без вагань викреслюю його з майбутніх персонажів.

«Офіціант», — пишу непевно. І в уяві одразу спливає знайоме обличчя. Кращий інститутський приятель працює офіціантом в ресторані «Золотий півнік»...

Теж мені — оригінальний сюжет! Зневажливо закреслюю написане і каліграфічно виводжу «завмаг». Але зненацька згадую свого рідного дядька, котрий працює в сфері торгівлі.

Образиться, звичайно. Навіщо неприємності? Та й «Одеська», яку завжди у нього беру, не зайва. «Еврика!» — раптом стріляє в мозок.

А чому б не написати про себе? Приміром, про власну принциповість у виборі героя для гуморески!

Микола ВАВІРОВСЬКИЙ.

м. Київ.

НЕВДАЛЕ СПІВАВТОРСТВО

Співавторство — таке у нього хобі: Під яблуною спав, як той Ньютон. Тепер он ходить з гулею на лобі — А приписали не йому закон...

Микола ПЕТРЕНКО

ЛЮТУЄ АНОНІМ

Лютує злючий анонім: Зламали два кийки на нім... — Помощь! — погрожує він гнівно... Кому? Побили ж анонімно!

ОЦЕ МЕТАМОРФОЗА!

Поки в начальство не попав, Здавався плакучою вербою. Як шеф на килим викликав,

СЕРВІС У «ІНГУЛІ»

Був годинник в мене — і не простий, Бо вручив його сам голова: Дарував від імені колгоспу За ударну працю у жнива. І дарунок той зламався, на лихо. Не кричав я «пробі», «каравул»... Вирішив до області поїхати У Будинок побуту «Інгул». Прийняли мене там розпрекрасно (Ох і сервіс — просто мрія з мрій!), Та ще й сказали: — Зробим вчасно. Буде ваш годинник, як новий. Приїжджайте рівно через тиждень... Я й подався додому, дуже рад... Термін, як воно й належить, виждав. Знову їду у Кіровоград. А у «Інгулі» дівчина мила Ошелешила мене ураз: — Ваш годинник, мабуть, загубили. Може, знайдем. Приїздіть до нас... Став до «Інгула» я учащати — Витратити став робочі дні... А мені ж то треба працювати, Урожай вирощувати мені!.. Ось тому й пече мене зажура: Більш не їду у «Інгул», не ждять, Бо у вас не сервіс,

а халтура.

Де годинник діли мій, скажіть!?

Запитання власника годинника (а тепер лише квитанції за № 389061) колгоспника з села Суботці Знам'янського району М. Ф. Косика приймальниця кіровоградського Будинку побуту «Інгул» Тетяна Самищенко переадресувала майстру Людмилі Терещенко, ця — бригадиру «Інгула» Ю. С. Прокопцю, а останній — знову до Самищенко, котра з благородним обуренням усе звалила на Косика: «Подумаєш, десять разів приїздив! У нас побільше їздять і то терплять... А він би міг і одинадцятий раз приїхати, може б, і знайшли його годинник. Бо у нас — сервіс!..»

Ів. НЕМИРОВИЧ.

Схилявся гнучою лозою Й стелився шовковою травою. А ледве влади скуштував, — Звізів корабельною сосною!

Микола ТАРАН.

НОВА ПРИЧИНА

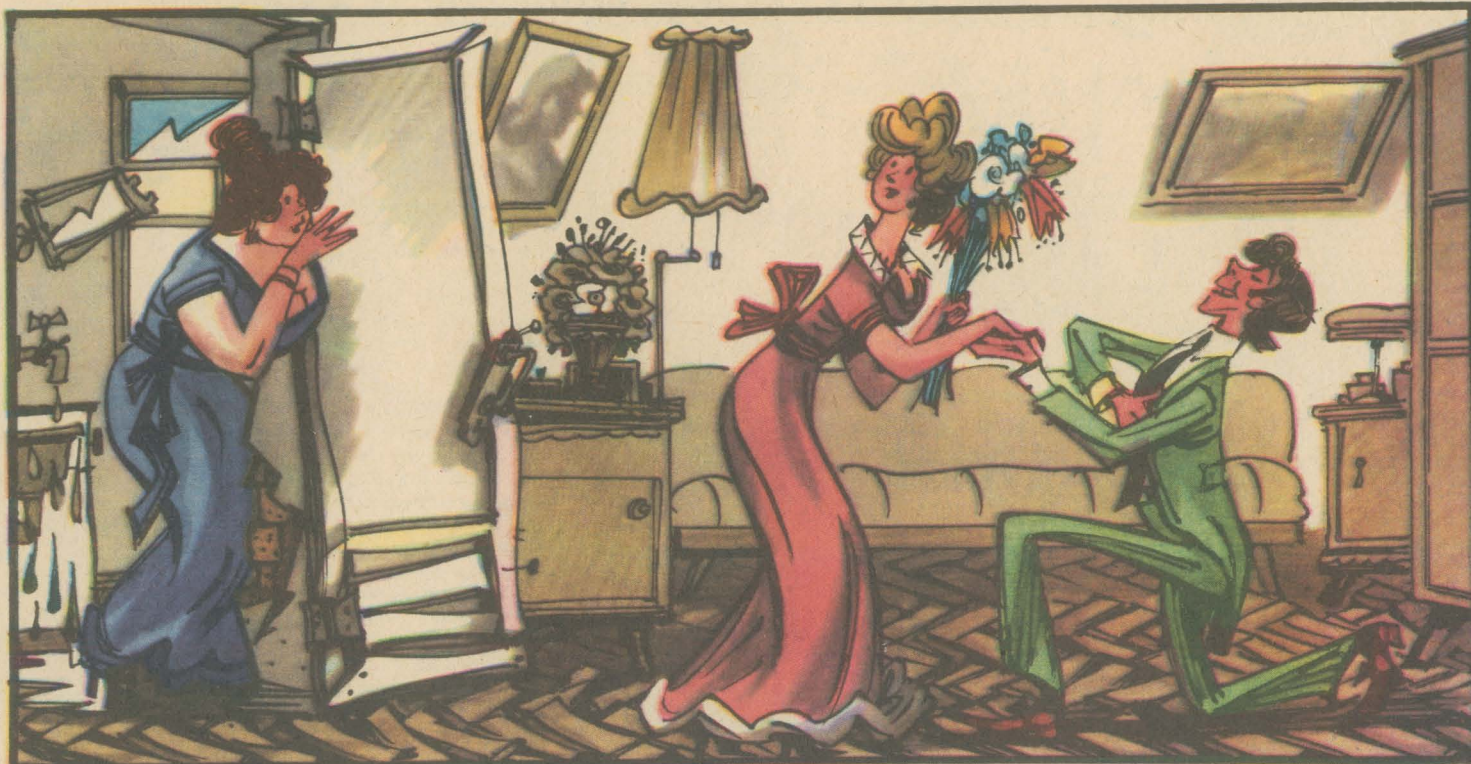
«Забував» давати здачу, Щоб покрити недостачу. Не дас і далі, бачу, Бо тепер буде дачу.

ОПТИМІЗМ

Гарячка біла вже трясє, А він свої ще співає: Мовляв, вигадують усе! Хіба ж я п'ю? Я випиваю!

Валентина СТЕПАНЕНКО.

— Донечко, погоджуйся! Ти ж знаєш, як нам у новій квартирі знадобиться сантехнік і столяр.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

Сплачувати... не!

Почалась ця локальна історія ось як. Василь Тихонович Сагайдак, робітник радгоспу «Червоноармієць», загорівся бажанням працювати черговим скотарем. Але оскільки виявилось, що такої посади промфінпланом не передбачено, то в радгоспній конторі народився наказ, згідно з яким Сагайдак В. Т. переводився на посаду нічного скотаря.

Ну, що ж, нічним так нічним. Проте, попрацювавши якийсь час на цій ударній ділянці трудового фронту, Василь Тихонович задумався над економічним боком питання. А задумавшись, звернувся до компетентних людей, аби ті розтлумачили: а чи не належить йому за чергування у нічний час якась додаткова оплата? Компетентні люди з відповіддю не забарилися:

«На ваше письмо о дополнительной оплате за работу в ночное время Белокуракинский райком профсоюза работников сельского хозяйства отмечает, что в соответствии со статьей 108 «Кодекса законов о труде» Украинской ССР, утвержденного Указом Президиума Верховного Совета УССР от 30 мая 1972 года, работа в ночное время оплачивается в повышенном размере, установленном законодательством Союза ССР».

Значить, он воно як. Оплачується! Пішов Василь Тихонович із цим

листом в бухгалтерію, а там йому показують іще одну, не менш компетентну відповідь на подібне ж запитання його колеги:

«В ответ на письмо Юрченко А. А. ...Белокуракинский райком профсоюза работников сельского хозяйства отвечает, что согласно «Положения об оплате в совхозах», Киев—1982 г., дополнительная оплата рабочим (сторожам, скотникам, свиноводам), принятым на постоянную работу в ночное время, не начисляется».

— Чекайте-чекайте! — обурив-

ся Василь Тихонович. — Це якась нісенітниця. В усякому разі, відповідь на мій запит підписав сам голова райкому профспілки В. Тихонов. Хто-хто, а він краще знає, що до чого.

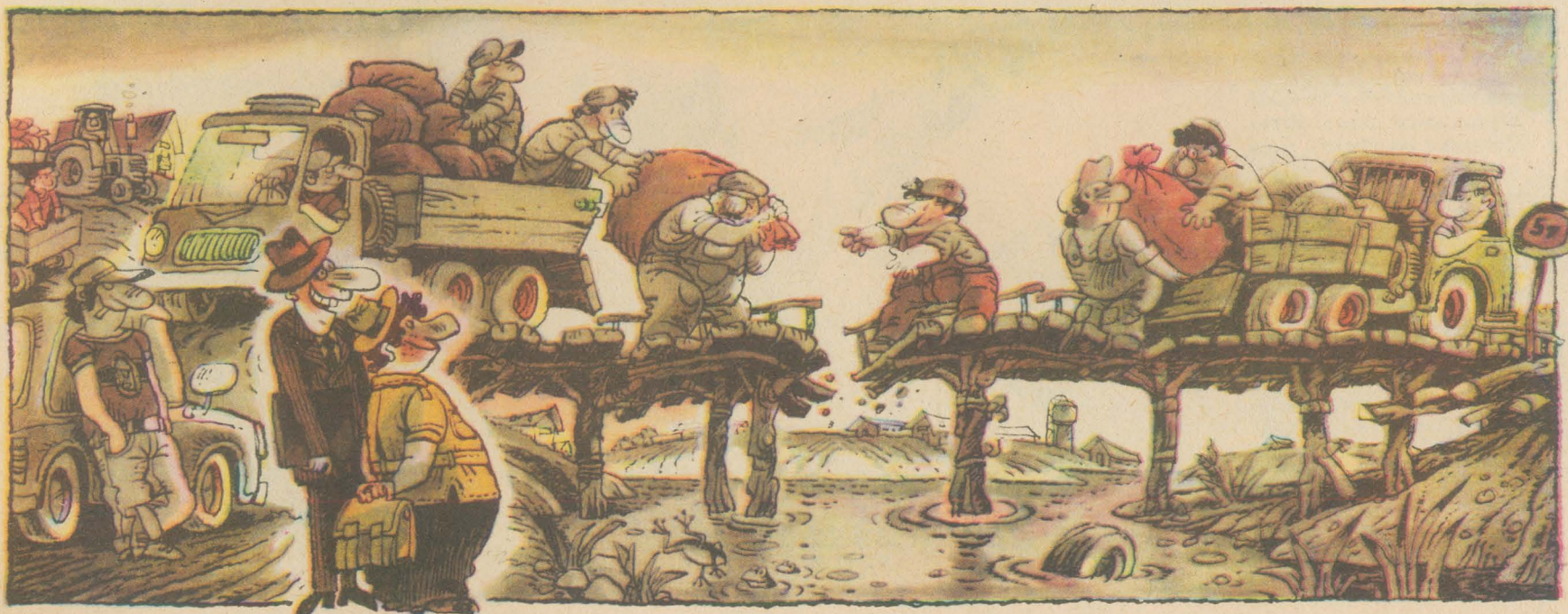
— А ти не гарячкуй, — кажуть йому в бухгалтерії. — Ти придивись краще. На запит товариша Юрченка теж відповів не хто інший, як сам голова райкому профспілки В. Тихонов. Так що ти ото спочатку сам розберись з усією цією петрушкою, а тоді вже й до нас приходь.

А де вже бідолашному Василю Тихоновичу у цій петрушці самому розібратись, коли й сам голова райкому профспілки у ній, м'яко кажучи, плаває!

Вас. ШУКАЙЛО.

Ворошиловградська область.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Зате ми зекономили на будівництві нового мосту.

Карикатури
Бориса Шаповала
(Бе-Ша)

Бе-Ша — під цим псевдонімом понад півстоліття друкувалися на сторінках «Перця» та інших періодичних видань талановиті карикатури заслуженого діяча мистецтва УРСР Бориса Мусійовича Шаповала.

Малювати Борис Шаповал почав ще в юнацькі роки. Захоплювався живописом. Але живописцем він не став — став майстром карикатури. Це, очевидно, був поклик долі. Він був щедро наділений природою почуттям гумору, любов'ю до всього доброго і радісного і зненавистю до всього поганого, фальшивого, несправедливого. І, мабуть, в силу цього Бе-Ша став чудовим майстром сатиричної і гумористичної графіки.

З першого дня Великої Вітчизняної війни Борис Шаповал на фронті. Його гострі, бойові антифашистські карикатури, що систематично вміщувалися на сторінках фронтової преси, можна сміливо порівняти до багнета. Тож даремно художник був відзначений бойовими нагородами.

В цьому номері журналу вміщуємо добірку повоєнних малюнків нашого забутого Бориса Мусійовича Шаповала — Бе-Ша.

Бе-90

ПІСЛЯ АМЕРИКАНСЬКОЇ ДОПОМОГИ

— Допоможі-і-ть!

Без слів.

Товстий і тонкий...

Від своєї тіні не втечеш!

Гарне яблучко, та червиве.

Рівно о дев'ятій нуль-нуль керуючий Василь Васильович Сохатий викликав до себе начальників відділів Саливоника, Куролиса, Варивода, Мовчана, Бубубученка і Деруценка, а також голову профкому Безп'ятого.

— Учора, як вам, очевидно, відомо, я цілий день був на нараді,— почав Василь Васильович, коли запрошені розсілися на свої місця: першим ліворуч від керуючого примостився Куролис, по праву — Деруненко, далі за ними відповідно Саливоник, Варивода, Бубубученко і Безп'ятий, словом, завжди виходило так, що Мовчан опинявся навпроти керуючого. Це стало неписаною традицією: найсвіжіший начальник відділу мусив сидіти, так би мовити, віч-на-віч з Василем Васильовичем, поки його не змінить черговий новачок.

Позиція, що й казати, була дуже незручна. Якщо на інших місцях під час численних нарад можна було лише кивати головою на знак згоди з керуючим, а самому думати бозна про що і навіть дрімати, прикривши очі долонею й імітуючи, ніби тебе обсіли виробничі думи, то місце навпроти вимагало зосередженої уваги, бо Василь Васильович мав звичку виголошувати свої директивні монологи, дивлячись у вічі тому, хто сидів навпроти, і ясна річ, сонний погляд у відповідь йому б не дуже сподобався.

Отож, після слів керуючого: «Учора, як вам, очевидно, відомо, я цілий день був на нараді»,— Куролис, Деруненко, Саливоник, Бубубученко, Варивода і Безп'ятий лише дружно кивнули головами — мовляв, аякже, відомо,— а Мовчан змушений був, окрім того, зобразити іще й жагуче бажання довідатися, про що ж ішла на тій нараді мова.

— Питання обговорювалося дуже важливе,— повільно вів далі Василь Васильович, одночасно дістаючи з пачки сигарету. Не встиг він донести сигарету до губ, як Куролис вихопив з кишені маленьку запальничку, натиснув якусь кнопку і тієї ж миті над запальничкою виріс голубий вогник.

— Ану-ну, покажіть! — простягнув до неї руку керуючий. — Наша?

— Японська! — гордо вимовив Куролис, наче сам ту запальничку сконструював. — На п'єзокристалі!

— На чому, на чому? — перепитав керуючий.

— На п'єзокристалі,— устряв у розмову Деруненко, котрий ніколи не допускав, аби щось обговорювалося без нього. — П'єзокристал — це така штука...

— Та знаю,— відмахнувся від нього Василь Васильович, хоча, звичайно, не мав про п'єзокристал ані отакусинької уяви. — І на скільки оце її вистачає?

— На сорок п'ять тисяч при-

ГУМОРЕСКА

палювань,— відповів Куролис. — Так сказано в інструкції, а в них гарантія — залізна.

— Сорок п'ять тисяч?! — вигукнув керуючий. — Чималенько... А цікаво, якщо я, наприклад, випалюю в день по двадцять сигарет, то на скільки б мені цієї запальнички вистачило?

— Секундочку! — знову вигукнув Деруненко, вихопив блокнот, ручку і почав підраховувати.

— На дві тисячі двісті п'ятдесят днів,— тієї ж миті доповів Бубубученко, який досі мовчав.

— Та ну? — недовірко глянув на нього керуючий.

уточнив Бубубученко.

— Чи-і-пу-у-ха! — підсумував Василь Васильович, але запальнички з рук не випустив. — У мене ось «ронсон»,— він іншою рукою відкрив шухляду столу і дістав звідти металеву запальничку,— десять років вірою-правдою служить. Оце ось,— керуючий дістав ще одну запальничку, схожу на попередню,— французька, не знаю, як називається, але теж хороша.

— Та-а-ак,— знову підключився в розмову Деруненко,— вміють, прокляті капіталісти, туману в очі напустити.

— А здавалось би, що з тієї

— Я не про запальничку,— уточнив Бубубученко. — Якщо Куролис гарантує, що вона витримає сорок п'ять тисяч спроб викресати вогонь, а ви, Василю Васильовичу, кажете, що випалюєте за день двадцять сигарет, то теоретично цієї запальнички повинно вистачити на дві тисячі двісті п'ятдесят днів. А як воно вийде на практиці, не знаю. Я ручаюся лише за точність підрахунку.

— А при чому тут я? — образився Куролис. — За що купив, за те й продаю: написано, що сорок п'ять тисяч, то я й кажу...

— Та досить вам, зчепилися,— погасив суперечку керуючий і повернувся до Бубубученка: — А це скільки років оті дві тисячі днів з гаком складають?

— Шість цілих і сто шістдесят чотири тисячі триста вісімдесят три мільйонних,— відчеканив Бубубученко.

— Ви, шановний, не хизуйтеся своїми математичними здібностями, а скажіть мені по-людському,— невдоволено мовив керуючий.

— Якщо по-людському, то шість років з гачечком,— незворушно

Японії візьмеш: ні нафти своєї, ні руди, ні газу...

— Не в нафті суть,— знову обізвав його керуючий. — Голову на плечах треба мати. І почуття відповідальності. Учора повертався з наради: іще й шести вечора нема, а біля кінотеатру — черга на квартал, якийсь не наш кінобойовик показують. Так що ж це таке, ви мені скажіть, га? Пора ж якраз така, що, здавалось би, одні ледь першу зміну закінчили, не відхемалися ще, не до кіна їм повинно бути, а іншим — якраз на роботу. То з кого ж ото, скажіть мені, черга на квартал?

— Я читав, що колись в одному кінотеатрі перевірили, хто на денні сеанси ходить,— не змовчав Деруненко. — Виявилось, що більше половини глядачів — це працівники різних науково-дослідних інститутів, лабораторій, філіалів.

— Розвелось цих ен-де-і! — подав голос голова профкому Безп'ятий. — Скоро не знатимуть, що кому досліджувати.

— Нічого,— заспокоїв його керуючий. — Зате є кого на село посилати. В порядку шефської до-

помоги. На помідорчики, огірочки, цибульку...

— Еге ж, вони надопомагають,— скептично махнув рукою Саливоник. — Цієї весни на базарі редиска була спочатку по карбованцю за пучок, потім по вісімдесят копійок, нарешті — по сорок. Дорого, а люди купували, обминаючи овочеві ларки, бо там хоч і по двадцять п'ять копійок за пучечок ціна, зате редиска в'яла, брудна — де тільки таку познаходили! А на базарі — вимита, апетитна, аж слинка тече.

— Бо продавщиці ларка однаково — продасть вона всю редиску або там помідори, чи половину їх спишуть як непридатні,— взяв участь у розмові і Варивода. — Їй навіть вигідніше, щоб списали, бо й самій якась дешиця перепаде. А приватник зацікавлений усе продати. Матеріальна заінтересованість — велика сила...

— Теж мені, відкрив Америку,— пхикнув Василь Васильович. — Мілко плаваєте, шановний, в економіці. Не можна ж до всього з базарними мірками підходити, бо базар — це одне, а економіка — інше... — він знову глянув на Куролисову запальничку у своїй руці. — Тут все набагато складніше, і карбованцем його не виміряєш. Від совісті багато залежить. Якби кожен ставився до своїх обов'язків сумлінно і з усією відповідальністю, то і в нас були б такі запальнички. А так...

У двері постукали.

— Вибачте, Василю Васильовичу,— зазирнула до кабінету секретарка,— я пішла на обідню перерву.

— А що — хіба вже година дня? — зиркнув на годинник керуючий. — Ого! Засиділися ми з вами. Ну, гайда по кабінетах!

Куролис виходив останнім. Він іще якусь мить потупцював біля дверей, кинувши благальний погляд на керуючого і сумний — на запальничку, за яку виклав спекулянтові тридцять карбованців.

— Ага, мало не забув, Андрію Петровичу,— звернувся до нього Василь Васильович,— щиро вдячний вам за сувенір. Правда, кажуть, що в Японії такі запальнички копійки коштують, але для мене не подарунок цінний, а увага.

Коли Куролис вийшов, керуючий припав до чергової сигарети від нової запальнички, затягнувся і аж тут згадав, що так і не розповів, про що ж ішлося на вчорашній нараді. Він натиснув кнопку селектора.

— Ви ще не пішли? — запитав секретарку, хоч питання, ясно, було зайве. — Запросите до мене на четверту годину всіх начальників відділів. Попередьте, щоб добре підготувалися, бо питання обговорюватимемо дуже важливе: «Підвищення ефективності використання робочого часу».

Володимир БОНДАРЕНКО.

ПРИВІТ ОД ШИМПАНЗЕ!

Розказують, нещодавно алеями Київського зоопарку розгулювала якась дивна істота: мавпа — не мавпа, людина — не людина. Відвідувачі, побачивши її, шмигали в кущі, залазили на паркан, а один чоловік з переляку навіть у басейн до бегемота стрибнув. Найкмітливіші і найпрудкіші мчали до дирекції: «Що це у вас твориться? Ви б ще лева з клітки випустили! Або крокодила!..»

— Звертаєтеся не за адресою, — заперечили працівники зоопарку. — Наші представники флори та фауни — на відведених місцях.

Усе прояснилося, коли у справу втрутилася міліція. І виявилось, що ота дивна істота — всього-на-всього дармоїд, який ось уже кілька років ніде не працює та не голиться. І від неробства з людини почав перетворюватися на мавпу.

Не скажу точно, скільки в цій історії правди, скільки вигадки... Хоч, за логікою, трапитися таке ще й як могло. Усі знають, що людину створила праця. В далекі-далекі часи взяла мавпа до рук палицю, збила банан — і пішло, і поїхало... Чим більше вона працювала, тим швидше вилюдиювалася... І вилюднилася. А тепер уявіть, що людина зовсім не працює... Може тут розпочатися зворотна еволюція? Мені здається, може...

Іншого ніяк не можу втямлювати: у мавпи звивин у голові було як кіт наплакав, а вона, бач, до праці тягнулася. У Олени ж Діхтяр, наприклад, вища освіта, диплом випускника факультету іноземних мов Київського держуніверситету, а думка про роботу пролітала і зникала в її мозку так швидко, як метеорит у стратосфері. Прокидалася Діхтяр десь о 16—17 годині, солодко потягувалася у ліжечку і, глянувши на годинник, у розпачі вигукнула: «Боже! Як же тут на роботу влаштуватися, коли у кафе «Хрещатик» на тебе вже давно шикарна «компажка» чекає?!»

Власне, дармоїдство і починається з веселої компанії, з чарки, після якої людина майже навкарачки додому повзе. Отак прирачує додому раз, другий. Після третього — не виїшов на роботу, бо у голові бемкає, ніче в кузні, язик — кілком, ноги — ватяні. Яка вже тут робота! А там, як кажуть, ремесло і хмелем поросло. Ну, а на підприємстві на це реагують дуже просто: «Звільнити! Прогульникам — не місце серед нас!»

Іде чоловік з трудовою книжкою додому, а з підворотті «дружки»: «Чого закурився? Руб є? Є! Тоді гуляй душа! Пішли, діло поправимо!». А десь після другої пляшки шмурдяку: «Ти не сумуй! Не пропадеш без роботи. Я уже другий рік ніде не працюю — і нічого».

І не біжить уже після такої гарячої розмови Олександр Бугаєв і Володимир Середа до прохідної, де на щиту аршинними буквами написано: «Потрібні робітники...»

А чого, скажіть, бігти? Он Л. Д. Пашенко 8 років ніде не працювала, а ще й свої двісті грам щодня мала. І жила ж вона не у тридев'ятому царстві, а серед нас. Бо нам часто головне що: не чіпає вас дармоїд — і прекрасно! Не канючить у день вашої зарплати карбованця — чудово! Можна подумати, отой нероба святим духом живе. Ніби йому з неба упали і квартира, і харч, і одягачка. А ви думаєте, дармоїд вас «не чіпає».

У народі здавна говорять: хто не працює, того робочий люд годує. І немає тут чого ні відняти, ні додати.

Головне, що дармоїди — це, в основному, здорові люди. Правда, сорочки від біцепсів на них не рвуться і бику роги, можливо, не кожен скрутить, але на здоров'я вони не скажаться. Одне слово, живи та трудися. І за це тобі тільки честь і слава. Аж ні... До роботи руки дрижать, а чарочку добре держать. П. І. Шафаренко, І. Ю. Бевз, В. В. Усенко під один плавлений сирок кілька пляшок чорнила могли ухоркати, а при слові «праця» ледве свідомість не втрачали.

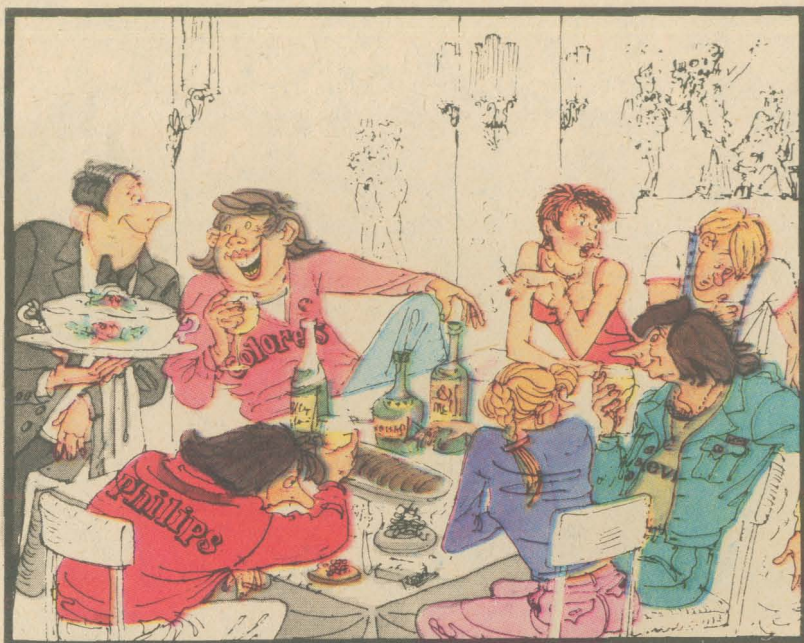
Я вже не кажу про совість. Вона розчинилася у вині, як грудочка рафінаду у швидкоплинній річці. Тамара Буленок он за випивкою не тільки про роботу забула, а й про свою малолітню доньку. Не взялася за розум, навіть коли її позбавили материнських прав. Іншого неробу,

Мал. В. КЮННАПА

Трудилась мати, дбала мати —
усе для нього, для дитяти...
Чому ж — пече її загадка —
пуття не вийшло із дитятка!

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Ось премію обмиваємо!
— Чию!
— Мамину.

М. Н. Галетія, і жінка, і діти умовляли: «Іди працюй», а він, дихнувши перегаром: «Від роботи коні дохнуть! Ясно? І не втовкмачуйте мені, що не можна жити трутнем. Не хвилюйтеся, я ще вас переживу!».

«А куди ж дивиться міліція, прокуратура, суд?», — обурено запитає ви. Можу вас заспокоїти: усіх вищеназваних осіб уже засуджено за дармоїдство. Але, на жаль, притягають до кримінальної відповідальності, як правило, не дармоїда-початківця, а закоренілого неробу.

Він, до речі, «закоренів» на наших з вами очах. Бо хіба не ми з вами запліуємо очі, коли дармоїд майже з рук висмикує у вас на пляжі порожню пляшку з-під лимонаду, хіба не ми

м. Київ.

Мал. В. СОЛОНЬКА

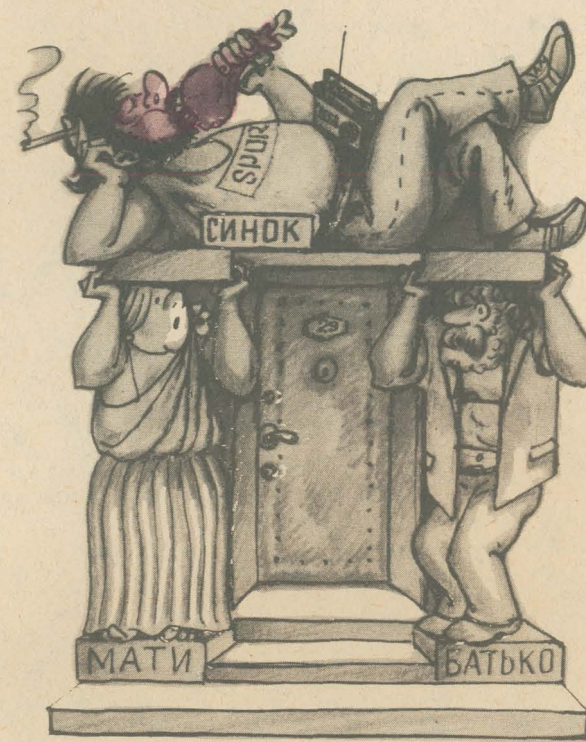
Імпортна липучка.

НАРОД — ПРО НЕРОБ

- П'ять день не робить, а два відпочиває.
- І за холодною водою не береться.
- Ховається від роботи, як пес від мух.
- То снідаю, то обідаю — і погуляти ніколи.
- В роботі «ох», а їсть за трьох.
- Їсть, п'є та байдки б'є.
- В лінивого руки не болять.

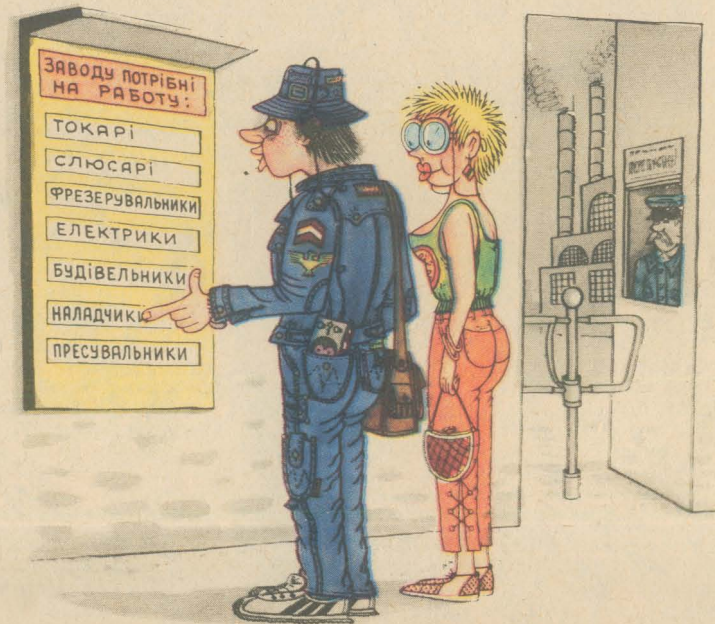
- Спасибі за обід, що наївся дармоїд.
- День гуляє, три слабий, а на п'ятий — вихідний.
- У нероби завжди неврожай.
- Проковтнути хочеться, а прожувати лінки.
- Нероби все ніколи.
- До роботи плачучи, а до танців скачучи.
- Ледачому завжди тяжко.

Мал. Ю. СЕВЕРІНА

Сучасні атланти дармоїда.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

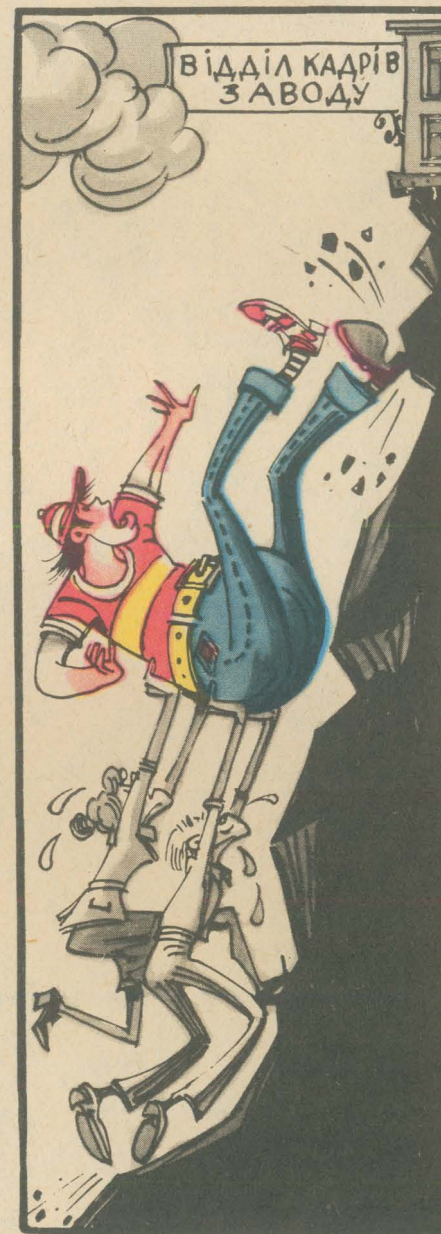
— Хочу дідові високооплачувану роботу підшукати, бо на одну його пенсію не дуже розгуляєшся.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ти питаєш, як у мене справи! Предки працюють, а в мене суцільна сіра нудьга. Вдома навіть кольорового телевізора нема.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Сізіфів труд.

м. прудник.

З малечих років пізнаємо ми вироблені багатовіковими народними спостереженнями істини. Хоч би таку: «Якби знав, де знайду, то б туди пішов, а якби знав, де загублю, то не пішов би». Або таку: «Якби знав, де впаду, то соломки підстелив би». Або ще таку: «Якби мені той розум спереду, що ззаду».

Тим-то дивуюся людям, котрі, майже стопроцентно знаючи, де загублять, усе одно йдуть саме туди, котрі наче б і повинні мати той розум спереду, що ззаду, але не мають, які мусили б точно знати, де саме впадуть, але все одно соломки не стелять.

Знати мусили, бо вже скільки разів писалося про те! І ми, фейлетоністи, писали, і судові нарисовці писали, і прокурори по телевізору застерігали: бережіться шахраїв, глупаки!

Про що ж ідеться? А про тих нерозумних карасів, які дуже легко потрапляють на гачок, хоч з досвіду ближніх мали б достеменно знати, що на гачку — наживка. Інакше — про тих людей, які пожадливо кліють заявлену легенду про те, буцімто «у мене є знайомий, котрий може за відповідну винагороду зробити вам

квартиру». Узятий у лапки текст повторюється з такою постійністю, такою незмінністю, що його можна було б не тільки друкарським способом відтисувати, а й навіть на камені викарбувати. А дехто все одно кліє.

У Львові останнім часом виявили кілька свого роду «синдикатів», які нахапали купу грошей на людській глупоті, легковажності і нездоровому

бажанні обійти ближнього в законній черзі.

«Синдикати» — тому, що шахраї діяли з розмахом. Одній людині важко підшукати багатьох легковірних клієнтів. Тому потрібні помічники, так би мовити, агенти.

Вихователь школи машиністів локомотивів Майя Шайкевич узяла собі помічниками-агентами тимчасово не-

працюючу Євгенію Бойко і завідувачу складом лісотехнічного інституту Віру Сироту. Віра з Женею приводили своїх знайомих і знайомих своїх знайомих до Майї Михайлівни, котра розповідала їм легенду про «знайомого, який може», а ті, зачаровані легендою, платили гроші. Ніхто квартир їм не дав. А Шайкевич поклала собі в кишеню вісімнадцять тисяч карбованців. Дешицу з цієї суми виділила і своїм помічницям-агентам.

Христина Дмитрівна Кривов'яз теж працювала вихователкою. Тільки в дитячому садку. В агенти собі взяла колегу-вихователку зі свого ж садка (але вже з вищою освітою) Емілію Солянич, робітницю кондитерської фірми Лідію Ферендович і медсестру Любомиру Стефанишин. Вони підшукували клієнтів, які перед витратами не зупинялися. Давали Христині Дмитрівні по дві, три, чотири тисячі карбованців.

Якби ті клієнти знали, що Христина Кривов'яз, як, до речі, і Майя Шайкевич, свого часу за точнісінько такі самі шахрайства вже відсиділа певний строк на казенних харчах (між іншим, чим не вихователкою?), то, можливо б, задума-

ДЕЩО ПРО ШАНСИ ТА ПРОБЛЕМИ, або ЩО МОЖЕ ДУХ

Звичайно, лицарі ризику й легкої наживи водяться не тільки в країні «необмежених можливостей». Але, як засвідчується практикою повсякденною, саме громадяни тієї країни мають чи не найбільше шансів на небажані безпосередні контакти з ними. І нерідко для вищезначених громадян ті контакти закінчуються не тільки гіркою розлукою з рідним гаманцем чи якоюсь іншою маєтністю, а й із душею. При цьому, звісна річ, і душа лицаря не позбавлена шансу достроково із грішної плоті на волю випурхнути.

Усе це в свою чергу дає декому реальний шанс заробити добру копійчину. Зокрема — початальникам куленепробивних жилетів: товар цей користується неабияким попитом не тільки в настрахонуджених громадян — жилетами охоче послуговуються й оті ж таки лицарі ризику й легкої наживи.

І якраз тому в деякого із другої групи шанувальників рятівної одяжки з'явився іще один шанс — довше відгодовуватися на казенних харчах: конгрес штату Нью-Йорк прийняв закон, за яким гангстерів, затриманих в куленепробивному жилеті, суд доплюсовує до заробленого строку іще чотири роки тюрюги.

Не беремося гадати, чи ота ініціатива охопить усі Сполучені Штати Америки. Але, гадаємо, законодавці деяких штатів можуть-таки підтримати почин своїх нью-йоркських колег. Аби хоч у такий спосіб послабити нерозв'язний вузол проблеми злочинності.

І цим самим мимоволі ще тугіше затягнути інший вузол. Бо хоч американській поліції вдається розкрити лише два з кожних десяти злочинів, місця в американських тюрмах не пустують — напхані ті тюрми по саме нікуди. Тільки за два недавні роки, як засвідчує статистика, у США за усілякі злочини було заарештовано 40 мільйонів чоловік; 2,4 мільйона американців знаходяться в тюрмах, випущені під заклад або засуджені до ув'язнення умовно.

От і виходить: з місцями у тюрмах сутужно, а тут — нате вам! — у деякого з'явився шанс на законній підставі іще на чотири роки довше тюремні нари займати! І це — коли претендентів на ті нари й без того усе більшає, бо

злочинність невідпорно на нові висоти суне...

Проблема на проблемі...

Хто його зна, до чого б воно отак дійшло. Може, навіть дійшло б до того, що довелось б — не доведи господи! — од тих мільйонів та мільярдів, од того кусця, що йде на підгодівлю усіляких закордонних зарізак, уривати, аби хоча сяку-таку раду дати своїм домашнім злочинцям.

Але — слава тобі господи! — не дійде, здається, до такого. Ті зарізки можуть спокійно кривцю народну точити — хто свого, хто чужого народу — од їхнього кусця не відпаде ані цента: у вузлі вищезначених проблем намітився шанс на послаблення. Злочинності це не вкоськає, але родить сподіванку, що зі скрутою в питанні визначених законом притулків для злочинців може бути покінчено. І то, зважте, невеликим коштом!

А все — завдяки духові...

Його жерці та ревнителі проповідують, що той дух може все.

І він таки багато чого може.

Але не все.

Якщо тільки на нього молитися, то він може навіть зробити з людини пожадливу скотину, а от зробити людину людянішою — цього в нього і в заводі нема. Така вже його природа...

Щоб нікого не плутати, скажемо (хоча цим, можливо, й розчаруємо любителів усього таємничого): йдеться не про якийсь там містичний дух, ідеться про дух, якому — особливо останнім часом у тім же краї заокеанським — із високих трибун проголошують рекламну хвалу як силі, здатній загоїти суспільні болячки й широко відчинити брами благодаті та благоденства всенародного, — йдеться про так званий «дух підприємництва».

Так от, нарешті той дух і за тюремні мурі перепурхнув: як повідомила американська газета «Інтернешнл геральд трибюн», 24 великі тюрми віддано в розпорядження підприємців, а протягом найближчих півтора року кількість місць ув'язнення під приватною орудою подвоїться.

Бізнесмени оті, звісна річ, не просто так, із шаноби до вітчизняної Феміди беруть на свої плечі турботи про її похресників, не із пат-

ріотичних поривань полегшують життя відповідним державним інституціям. Цим тут і не пахне. Все — значно прозаїчніше: суміш «духу підприємництва» і тюремних ароматів пахне бізнесом.

Як же той бізнес робиться?

Отут і витикається цікава деталька, яка й дає підстави надіятися, що із сутугою на тюремні місця у Сполучених Штатах може бути покінчено — як раз плонувати.

Штука, бачите, в тім, що фінансують бізнесменів власті, прибутки ж ті бізнесмени отримують за рахунок «економії». Оскільки ж ті прибутки не останньою мірою залежать не тільки од уміння «економити», а й од кількості тих, на кому можна «економити», то можна й сподіватися, що ділки від тюремного бізнесу постараться при мінімальних затратах максимально збільшити кількість місць у тих, відданих під їх руку, закладах. Гей! Та, натхнені «духом підприємництва», вони заради тієї звабливої «економії» вмудяться — тільки свисни! — скільки завгодно люду туди впакувати!..

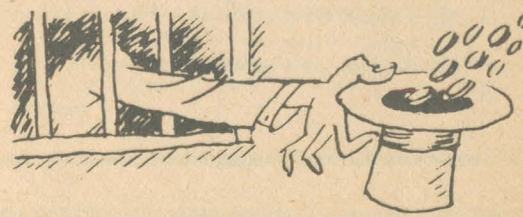
Але це, так би мовити, можлива перспектива на райдужне майбутнє. А поки що ділки від тюремного бізнесу не прогавають уже даних їм шансів підлататися — проявляють неабияку кмітливість та винахідливість заради тлустішої «економії». І неважко здогадатися, що, роблячи важчими гаманці бізнесменів, та «економія» геть-таки не робить легшим життя їх підопічних. Хоча й без того — тюрма є тюрма — те життя, як відомо, далеко не таке, як при рідній мамі.

Ну, та це — діло, як той казав, десяте. Головне — що «дух підприємництва» нарешті владно проник і в ту сферу американського способу життя, де досі панував дух тюремної параші; головне, що «дух підприємництва» багато чого може.

Тим паче, коли в нього — необмежені можливості.

А їх у даному разі таки ж і не дуже-то обмежують: за словами тієї ж «Інтернешнл геральд трибюн», віддані в приватні руки тюрми, на відміну від державних, майже не контролюються.

Д. МОЛЯКЕВИЧ.

лися перед тим, як віддавати свої гроші. Але вони, перебуваючи у захваті, зовсім не цікавилися, що то за людина бере в них гроші. А Христина Дмитрівна набрала таким чином майже сімдесят п'ять тисяч карбованців. Щоправда, третину цієї суми за вимогою клієнтів, які своєчасно схаменулися, вона змушена була їм повернути. Але й після всіх видатків у паночці спритної виховательки залигло сорок вісім тисяч. А легковірні карасі залишилися без грошей і, ясне діло, без квартир.

Третій «синдикат» очолила інженер тресту «Львівсьбуд» Ніна Герасимчук. Її, на відміну від Шайкевич і Кривов'яз, раніше не судили. Тому вона вирішила надолужити програне і збрала з легковажних клієнтів уже близько ста тисяч карбованців. І помічники в неї були куди солідніші: старший інженер обловоцторгу Сергій Стадніченко, заступник начальника відділу збуту конструкторського бюро об'єднання «Електрон» Петро Боревиц, який мав за спиною диплом про вищу освіту плюс півтора року позбавлення волі за злісне хуліганство. От тільки третій агент — касир шкіргалантерейної фабрики Раїса Капустяк з освітою трохи підкачала, недоотянула. Але клієнтів вона тягнула до Герасимчук не менш ретельно, ніж її колеги з вищою освітою.

Із шахраями-хабарниками, як і слід було чекати, розібралися народні суди. Мене ж, признатися, більше зацікавили клієнти (язик не повертається назвати їх потерпілими, хоча кожен з них і втратив чималу суму). Я можу здогадуватися, де дістали такі великі гроші шофери Степан Сенишин, який віддав п'ять тисяч карбованців, Микола Карпенко — десять тисяч, Олександр Опанасюк — майже дванадцять тисяч, але не можу вгадати, як ці кмітливі хлопці (бо ж не кмітливі де б гроші взяли?) потрапили на гачок. Можна зрозуміти, як вдалося обдурити людей не дуже освічених — приміром, робітницю Лідію Сазонову або двірника Богдана Литвина, але не можу збагнути, чому ці люди з порівняно невисокою оплатою так легко віддавали силу грошей. Та найдивніше, що серед обдурених були люди й куди більш освічені — художник заводського клубу О. Огородник і завідувача відділом продмагу член партії В. Гуменюк, і молодий інженер конструкторського бюро автотранспортних комсомольців Олексій Ковальов, і молодший науковий співробітник науково-дослідного інституту сільсько-промислової І.П. Ковальчук, і старший науковий співробітник політех-

нічного інституту В.Л. Перевознюк, і лікар, навіть завідувача поліклінікою тубдиспансеру Р.Т. Ушак. Публіка, за всіма зовнішньо-анкетними ознаками, начебто цілком інтелігентна. І так вляпалися...

Та жаліти їх чомусь не хочеться. Бо не простакони вони. Навпаки, хотіли перехитрувати своїх ближніх, які чесно стояли перед ними у законній черзі. Ось для чого давали хабарі, а не з простоти душевної. Щиро кажучи, недалеко відбігли вони від тих, хто в них гроші видавав. А тому, гадаю, декого з цих лукавих простаків теж цілком можна було б — і теж на цілком законних підставах — притягти до кримінальної відповідальності. Можливо, на підприємствах і установах, де вони працюють, якось це діло компенсують, розтлумачають хитромудрим глупакам, що потрапляти в такий спосіб на гачок шахраїв — це не так простодушно, як аморально.

Свою поведінку вони пояснюють теж до нудоти банально: мовляв, колись від когось чули, що десь комусь вдалося за гроші, віддати якомусь працівникові виконкому, дістати квартиру. Щоправда, нічого і нікого конкретного не називають.

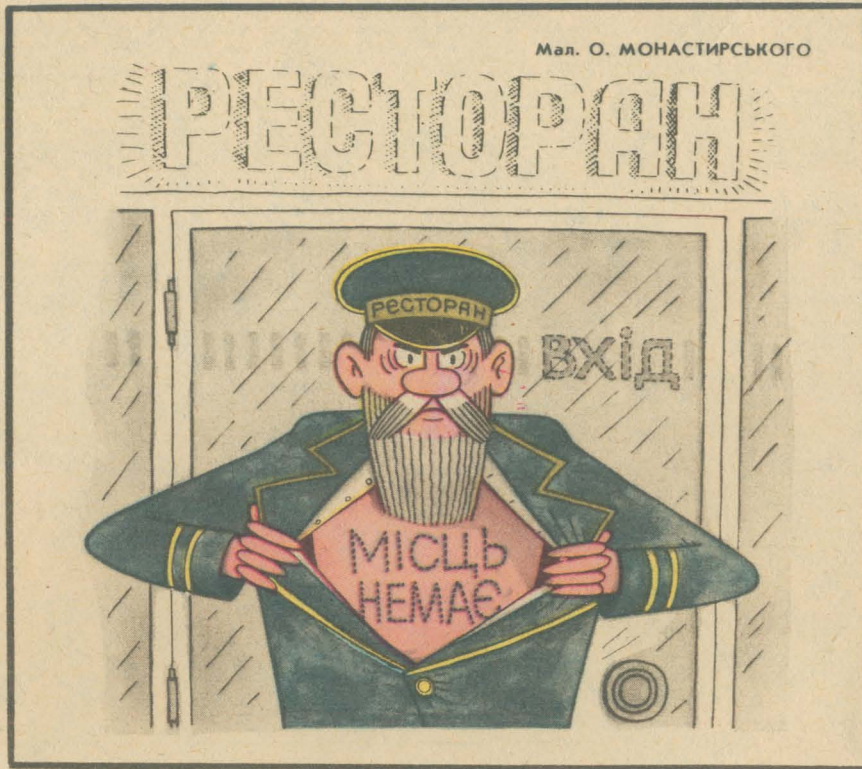
Може, справді, десь комусь колись і вдалося. Можливо — і з допомогою хабара. А може, просто через чийсь неухажливості, через чийсь недогляд.

Однак ясно, що кожний такий випадок люди типу наших «синдикаторів» та їхніх помічників усіляко роздувають і рекламують, аби створити поширений погослос: за гроші можна дістати все. Коли така думка поширена, то шахраї почувають себе, як щука в каламутній воді.

Гадаю, що львівські шахраї мимохідь дали привід відповідним органам ще раз поцікавитися чіткістю дотримання черги в одержанні квартир. І при найменшому сумніві варто найретельніше розібратися, що тому спричинилося. Це, як той казав, також сприятиме...

Але передовсім треба, щоб люди зрештою мали спереду той розум, що ззаду. І при цьому не забували про солову.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Чи знаєте ви, що...

...час — це такі гроші. Та не лише в переносному, а й у прямому смислі. В цьому щоразу переконуються жителі села Гражданівки на Миколаївщині Г. Гилко, коли переступає поріг Врідівського райпобуткомбінату. Два роки тому вона мала необережність здати сюди у ремонт свого годинника. І тепер кожне запитання: «Скільки часу іще чекати?», — обходиться їй стільки, скільки коштує проїзд від її села до райцентру.

...звички їсти багато хліба, якщо ви твердо вирішили схуднути, можна легко позбутися. Досить перейти на хліб, який випікає Ананьївський хлібокомбінат, що на Одещині, і, запевняємо, інколи навіть однієї скибки вам буде забагато. Підгорілий або недопечений, глеквий, щоб не сказати більшого, він часом може зовсім позбавити апетиту.

...можна дуже легко відбитися від надокучливих скаргників, якщо запо-

зичити досвід андрусівських авто-транспортників на Житомирщині. Тут у відповідь на численні скарги пасажирів та виступ «Перця» про те, що в розкладі автобусного руху рейси за маршрутом Попільня — Любешівка зазначені, а насправді не виконуються, зреагували своєчасно. Ці рейси просто викреслили з розкладу.

...жителю м. Миргорода на Полтавщині М. Назаренку лише один концерт, записаний на плівку, обійшовся в чотириста з гаком карбованців. Концерт цей він прослухав, скориставшись щойно приданим за вищезазначену суму магнітофоном «Маяк». Одразу ж після прослуховування магнітофон зіпсувався. І ось уже рік, як його власника посилають з миргородської радіомайстерні до київського заводу, а звідси — знову до ремонтників. Остаточно втративши надію відремонтувати чудотехніку, її власник у листі до редакції називає той минулорічний концерт найдорожчим у світі.

ІРОНІЗМИ

● Найменше жінки розмовляють у лютому... Бо це — найкоротший місяць.

● Перед ним були відкриті всі двері. Вилетів без затримки.

Ж. КУШЕНКО.

● Найкращий подарунок екологу — шкура невбитого ведмедя.

В. ФІЛЬЧЕНКО.

● Щоб виявити турботу про природу, іноді варто залишити її у спокої.

М. ЛУР'Є.

— Казала ж тобі: не став півлітри, поки кабана не заколе!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

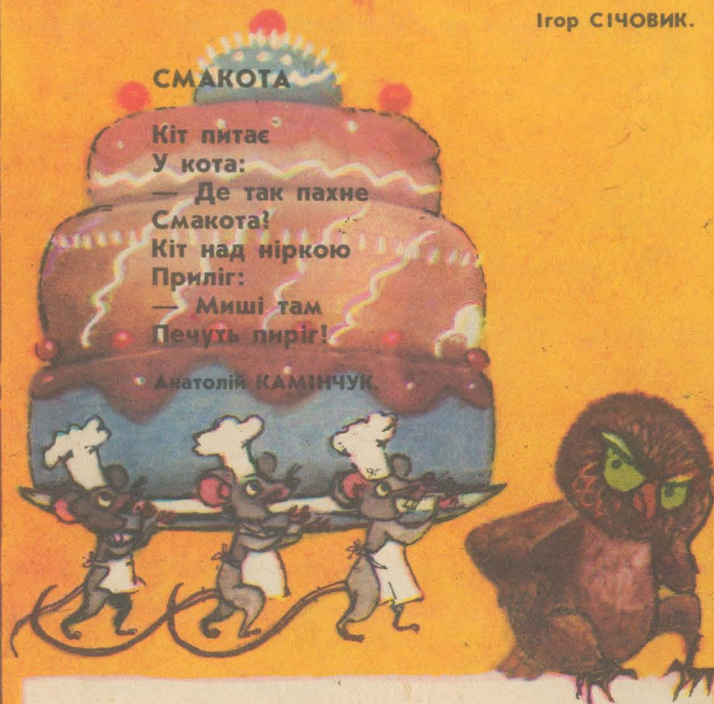
Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЛІНІЙКА І СТІНКА

Учитель дає Оксанці лінійку і каже:
— Ану зміряй цю стінку.
— Як же я її зміряю,— розвела руками Оксанка,— коли стінка така довга, а лінієчка мала?..

Ігор СІЧОВИК.

СИЧ

У нашому лісі не знають неначе
Про мої звички, про мою вдачу.
Я Сич — щоб сичати!
Я Сич — щоб бурчати!
Мусять звірята
Про це пам'ятати!

Звірі на свято мене запросили.
Я б і пішов — але мало просили!
Не умовляли, не поклонились.
А як відмовив — то й не журились!

Я Сич — щоб сичати!
Я Сич — щоб бурчати!
Дуже потрібне
Мені їхнє свято!
Сяду на гілці у всіх на виді.
Хай краще попросять, то... може,
й прийду?

Наталія КУЛИК.

ПОЧЕРВОНІЛА СОРОЧКА

Тимко і Надійка сидять на лавочці, тримають у руках паперові кульочки з вишнями і їдять.
Раптом Тимко аж здригнувся:
— Швидше ховай вишні!
І кинув свій кульок за пазуху.
— Чого ти? — глянула на нього Надійка.
— Он Славик їде на велосипеді. Обов'язково просити буде.
Але Славик тільки привітався і поїхав далі.
Коли він від'їхав, Тимко знову взявся за кульок і тут же помітив червоні плями на сорочці.
— Ти глянь, що зробилося,— показує Надійці.
Надійка подивилася на сорочку і посміхається:
— А знаєш, Тимку, чого вона почервоніла?
— Чого?
— Соромно їй стало за тебе.

ПОБОЯВСЯ

Повернувся Толя з рибалки, а мати й питає:
— Де ж твоя вудка?
— Нема,— рюмсає Толя. — Риба забрала.
— Як це так?
— Дуже велика вчепилася. Я з усіх сил старався, а вона і мене у воду затягла. Ледве не втопився.
— То чого ж ти на поміч не кликав? Хіба нікого не було там?
— Та був неподалік Віталік.
— А чому ж не гукнув його?
— Еге,— каже Толя,— якби він допоміг витягти, то треба ж було б ту рибу на двох ділити.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

ЧОМУ ТАКИЙ

Після дощу Дмитрик побіг до річки. Додому повернувся мокрий-мокрісінький.
— Де ти був? — запитує мама.
— А там, де мокро було... — відповідає хлоп'я.

Павло ЛАВРИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

КОЛИ ІХАТИ В СЕЛО

Осінній день лягає вже раніш,
А матінка усе пізніш лягає,
То огірок солитися благає,
А то капуста проситься під ніж.

Іван РИБИЦЬКИЙ.

Село для мене — пройдений рубіж.
Я вивчив там всі звичаї і звички:
Коли капуста проситься під ніж,
Коли в хлівці кабан благає шпички.

Лечу додому в думці з далини.
Моє село мене весь рік чекає.
Та все-таки найбільше восени,
Як огірок солитися благає.

Василь КРАВЧУК.

ЩО ТАМ ІЩЕ?

З ріки веселий галас долина,
У мареві струмує далина.
Над головою осокір лепоче,
У небі десь літак гримить-гуркоче.
Зигзагами метелик пролетів,
Парк розсипає свій пташиний спів.

Павло ДЕРКАЧ.

З ріки безладний галас долина,
Там весело хлюпоче мілина.
Рубає дядько на подвір'ї дрова,
Жує траву при березі корова.
Що там іще? Цвірінькнув горобець,
Солодкий дим доносить вітерець.
То оддалік, за греблею й мостами,
Димить завод рожевими тонами.
Посвистує сусіда в лободі.
Не тоне, бачу, тріска у воді.
Дитя будуватиме хатку на пісочку.
Порожній грім загримав, як у бочку.
А більше ні гу-гу і ні шу-шу...
Щось буде ще — нехайно допишу!

Анатолій БОРТНЯК.

ДЕЩО ПРО СОРОЧКИ

«Струмки в сорочечках синіх
повибігали...»

І. ЦАРИННИЙ.

«Десять хвилин весни».

Бігали струмки веселі в полі,
Наче мати народила — голі,
А тепер — у «синіх сорочечках»:
Рибі непереливки в річках.

Володимир ПІГОЛЬ.

ЕКЗАМЕН

Іде чоловік волами. Назустріч ідуть
парубки. Чоловік і питає їх:
— Чи знаєте, хлопці, куди соб, а куди
цабе?

Ті переглянулись і відповідають:

— Не знаємо.

— А воли знають, — каже чоловік.
І поїхав далі.

РОЗПЛАТИВСЯ

Було це за старих часів. Помер
в одного бідного чоловіка батько.
Пішов він до попа і просить, щоб
поховав старого.

— А заплатити у тебе є чим? — питає
батюшка.

— Я вам, батюшко, віддам батькове
тягло.

Зрадів батюшка, бо вирішив, що
яксь худобина дістанеться.

Поховали старого. Дістає чоловік
з комина стару люльку.

— Візьміть, батюшко! Батько тягнув
її п'ятдесят років.

Повідомив М. ГОЛУБ.

с. В. Будища
Диканського району
Полтавської області.

ДОВЖИНА І ВИСОТА

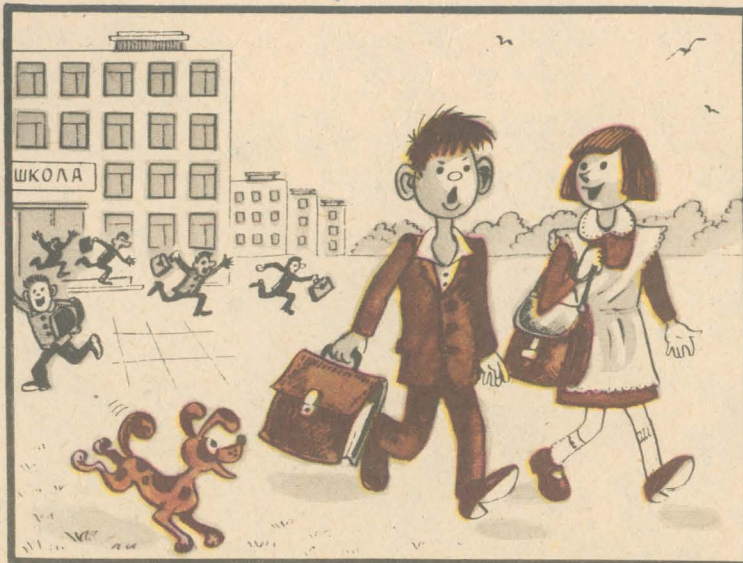
У день получки довго чекала чоловіка
дружина. Нарешті хазяїн, хитаючись,
зайшов до двору. Підійшов до телефон-
ного стовпа, що лежав на подвір'ї,
підняв його, прихилив до даху сарая і,
взявши метр, спробував вилізти на
стовп. Але — марно.

Нарешті дружина не витримала:
— Чого ти лізеш на той стовп?!

На камені ноги мила,
Ще помию ручки,
Нема ж мого миленького,
Не несе получки.
Ой, вийду я на ганочок,
Стану на порозі,
Лежить же мій чоловічок
П'яний на дорозі.
Приїхала міліція,
Біля нього стала,
Вона ж мого миленького
В машину забрала.
Сиди милий, сиди любий,
Сиди мій хороший,
Будеш бачить передачу,
Як я твої гроші.
Сиди милий, сиди любий,
До тебе не прийду,
Може, тебе чорти візьмуть,
А я заміж вийду.

Надіслала Ж. ШОПТЕНКО.

м. Суми.

— Як тобі вдалося закінчити рік без трійок?
— А у мого батька ремінь із Знаком якості!

«У нашому селі на самоплив пущене самогоноваріння. Ніхто
з активістів села не бере в ньому ніякої участі».

«Вночі ніхто із зоотехніків не чергує, і справу з розтелом корів
тягне на собі сторож».

«Всі особи, які відповідають за проведення лекційної пропаган-
ди, знаходяться в червоному кутку в папці».

«На збори прийшли всі спеціалісти, але без голови. Яка
є пропозиція: чи починати збори, чи ні?»

«Як міг, я доповів вам про роботу мужчин нашої організації.
А тепер, дозвольте, я пройдуся по жінках».

(З протоколів).

Надіслав М. КОСТІВ.

«Збори перебрали Івана Івановича по кісточках, а він який був,
такий і лишився».

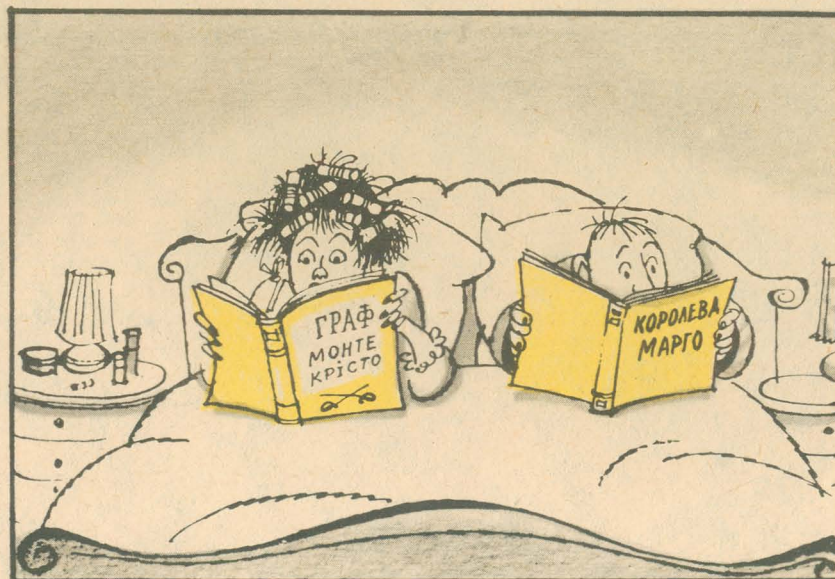
(З тексту виступу).

«Вирішили: не допускати громадського порядку в громадських
місцях».

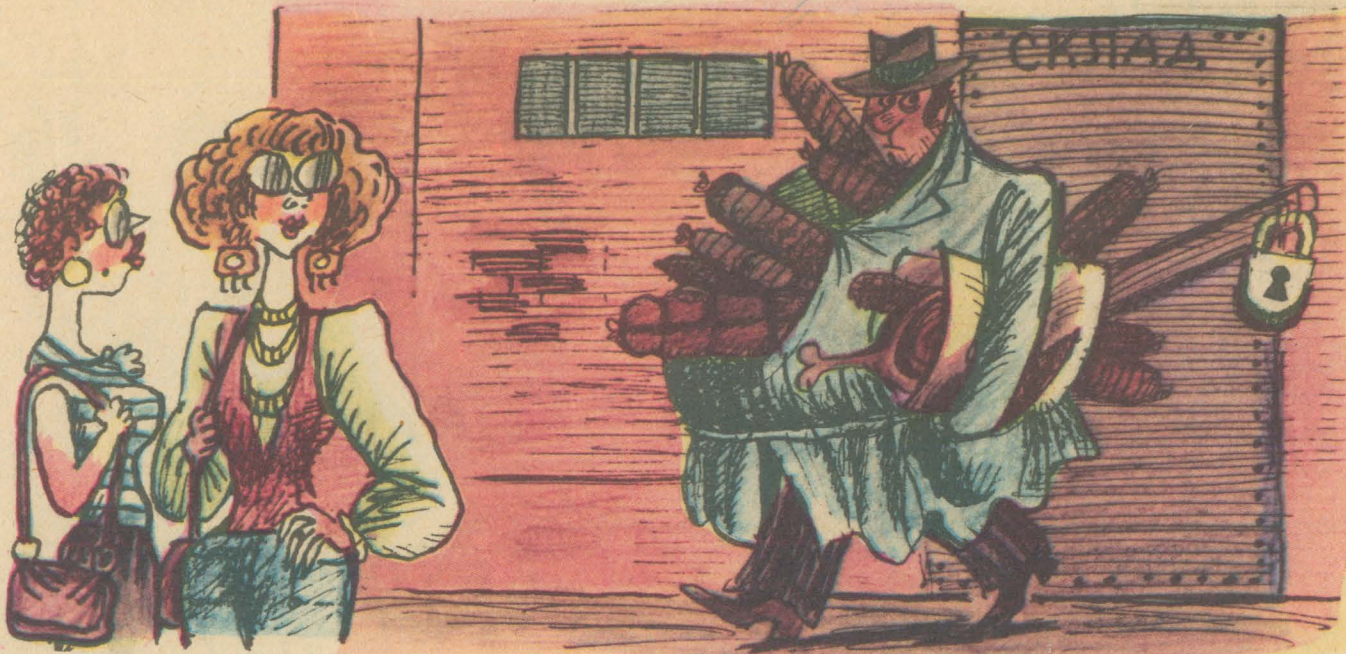
(З протоколу).

Надіслав В. ЧЕРНЯ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

— І що ти в ньому найшла, він такий товстун...

КАНДИДАТ... НЕУК

П'ять років воду товк у ступі
І витовк... науковий ступінь.

ОХ І ГУЛЬНЕ!

Де тільки можна вкрасти — крав,
Себе ж обмежував у всьому,
Охляв — і вмер од перевтоми.
Зате чималу суму склав:
Ох і гультяє... на світі тому!

Альберт МАНДРИК.

ТАКИ ДАЛО!

Іван в задумі тре чоло,
Петру зітхаючи говорить:
— Ну, що Панькові те дало,
Що він тягнув усе з комори?
Мене аж розбирає зло:
Було, скажи, йому все мало?..
— Чого ж! П'ять літ тюрми дало,
Лиш «Волгу» з гаражем забрало.

Анатолій ГОРПИНІЧ.

АФОРИЗМИ

- Здобувши крила, не слід втрачати голову.
- Постійно пускаючи дим в очі, вилетів у трубу.
- Чи можна спіймати на слові того, хто красномовно мовчить?
- Дивився у корінь лише для того, щоб під нього рубати.
- Доля посміхалась йому лише услід...
- Щоб знайти свою зірку, не обов'язково чекати заходу сонця.
- Ставив перед собою мету лише для того, щоб потім про неї всім розповідати.

- Скільки дехто крутиться заради чотирьох коліс!
- Вмів постояти за себе лише в черзі.
- Брав за душу обома руками.
- Декого можна зрушити з мертвої точки, лише зачепивши за живе.
- Скільки в зачарованому колі гострих кутів!
- Поживав те, чого не встиг посіяти.

- Щоб знайти власне обличчя, інколи досить скинути маску.
- Яка істина не мріє стати прописною?..
- Потопаючий навіть нуль сприймає за рятівний круг.
- Дехто і на суші гребе обома руками... під себе.
- Надзвичайна подія: опустився до власного рівня!..

м. Київ.

Леонід СУХОРУКОВ.

Друже Перче!

Виникла оце у мене підозра, що на олександрійській фабриці «Хімчистка» навчилися виводити плями з... совісті. Посуди сам, вже скоро рік, як тут загубили моє пальто, котре я мала необережність здати в чистку. Так от, кожного разу, як я приїжджаю сюди, сподіваючись, що воно

врешті-решт знайдеться, мимоволі стаю свідком скандалів, які влаштовують такі ж самі невдахи — власники загублених речей. А працівники фабрики тільки байдуже плечима знизують. Причому вигляд у них незворушний і квітуний. Тому-то, Перче, в мене і виникла підозра, що навчилися

тут виводити плями з совісті. А інакше совість працівників, певно, була б такою заплямованою, що вони б і заснути спокійно не могли.

Н. ВЕРТЕЛЕЦЬКА.

Кіровоградська область.

Ми дуже любимо творчість Степана Олійника. Особливо подобається його вірш «В течение дня...», де йдеться про всілякого роду бюрократів та любителів тяганини.

Часом нам навіть здається, що написано його саме про керівників станції Путивль Конотопського відділення Південно-Західної залізниці. Через цю станцію, Перче, наш Путивльський консервний

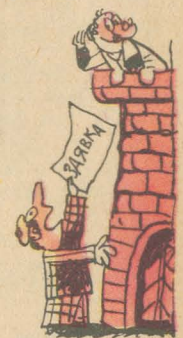
завод відправляє свою продукцію. Відправляти її нам доводиться з великим «скрипом»: часто-густо замість десяти замовлених вагонів нам подають два-три, а решту обіцяють подати «протягом дня». І доводиться нам, вантажникам, подвійну роботу робити: спочатку вивантажувати консерви з автомашин на платформу, а потім довго й нудно чекати «протягом дня», коли ж подадуть обіцяні

вагони. Бо машини ж чекати не можуть: за другою партією продукції поспішають.

Отож, Перче, і звертаюся до тебе: може, хоч ти допоможеш навести тут порядок. І добре було б, якби пошвидше, Скажімо, протягом дня!

М. БОБОХІН,
вантажник.

Сумська область.

Важко подумати, який скандал учинили б своїй бухгалтерії керівники Хмельницької райсільгосптехніки, якби з її вини не одержали у точно визначений день належної їм зарплатні! А от коли ми, їхні клієнти, перебуваючи в цю організацію у точно визначені дні, не можемо одержати талони на бензин, — усі ці товариші хоча б бровою повели.

За розпорядженням керуючого райсільгосптехнікою В. І. Буги, видача талонів організаціям і колгоспам району проводиться кожен четвер. І кожен четвер біля

вікна видачі ще з восьмої ранку збирається чималенька черга. Спочатку чекаємо завскладом агропродуктів г. Свідера — він прибуває об 11-12 години, — потім шукаємо інженера по пальному г. Гринберга, потім — заступника керуючого по постачанню, а коли нарешті усіх знаходимо, то виявляється, що талонів нема, бо їх не одержали з обласної нафтобази. Пропонуємо свій транспорт: їдьте, мовляв, на нафтобазу, одержуйте! Але нам кажуть — ні, одержати не можемо, бо бухгалтерія не перерахувала нафтобазі

грошей! І так повторюється з місяця в місяць.

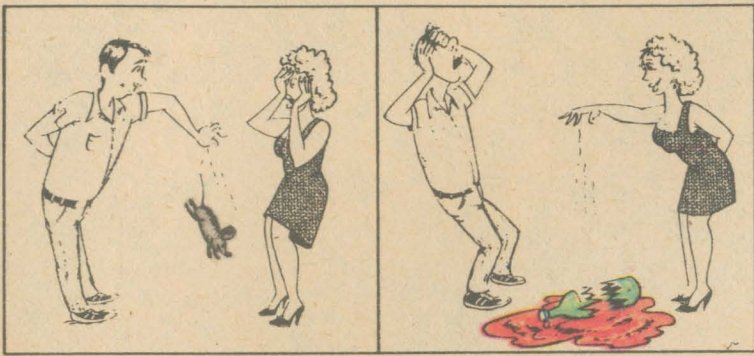
Я особисто звертався з вимогою покласти край цьому неподобству до керуючого В. І. Буги, до начальника відділу та голови облсільгосптехніки В. А. Галамаги та П. Ф. Безрука, але мені навіть не відповіли. Що то значить — спокійний народ! Позаздрити можна.

І все-таки цікаво: а що, якби провести з ними отой експеримент із затримкою зарплатні? Га?..

м. Хмельницький.

З. БЕЙМУК.

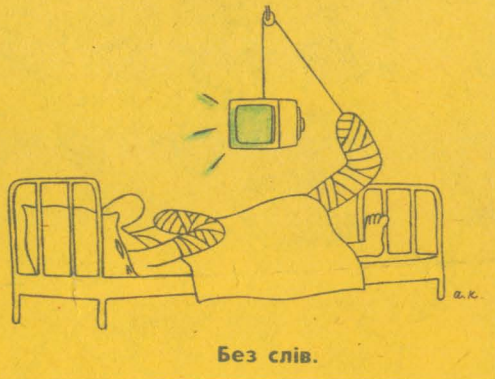

Без слів.

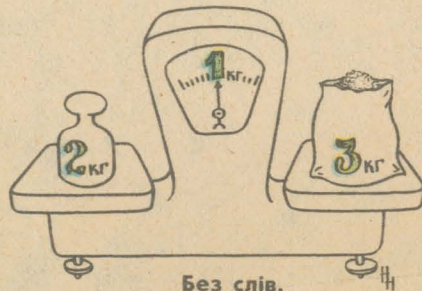
Мал. М. НОЗДРАЧОВА

— Відкрий пащу, звірюко!

Без слів.

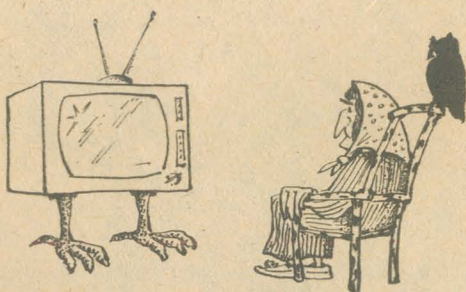
Без слів.

— Оце, синку, моє хобі.

— Та заспокоїш ти нарешті дитину!!

Без слів.

◆ «Дешево і сердито» — так називалася замітка, вміщена у розділі «Дегустаційний зал» (№ 24 журналу за 1984 рік), в якій повідомлялося про те, що у пачках кукурудзяних пластівців виробництва Добровеличківського (Кіровоградщина) консервного заводу трапляються сторонні предмети, небезпечні для здоров'я споживачів.

Після виступу Перця голова Добровеличківського районного комітету народного контролю Н. І. Константиновський повідомив, що замітку було обговорено на загальних заводських зборах. За випуск недоброякісної продукції, грубе порушення санітарних і технологічних вимог виробництва продуктів інженеру-технологу

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

Гутлевській А. Н. та лаборанту Захарчук З. Т. оголошено суворі догани, їх позбавлено премії за 1984 рік. За незабачення виконання вимог директивних органів по впровадженню у виробництво досягнень науки і техніки директору заводу Приймаку Н. І. оголошено сувору догану. На нього також зроблено і грошове нарахування у розмірі місячного посадового окладу.

◆ У тому ж номері журналу було надруковано листа про те, як побутовик з району та області вже цілих три роки дають обіцянки жителям Великої Багачки відновити роботу пральні у банно-

пральному комбінаті, а вона так досі й не працює.

Як повідомив начальник Полтавського обласного управління побутового обслуговування населення тов. Ляпота, пральне відділення банно-прального комбінату працює і замовлення на прання білизни безвідмовно приймаються від населення та організацій району.

◆ З радгоспу імені Тельмана (Миколаївщина) до Перця надійшов лист, в якому наводилися факти безгосподарності на тваринницьких фермах.

Голова Миколаївського район-

ного комітету народного контролю тов. Ю. Штуца повідомив редакції, що при перевірці на місці факти підтвердились. Дійсно, у радгоспі зіпсувалось 747 тонн силосу, 220 тонн сінажу, 166 тонн сіна багаторічних трав. Все це без достатніх підстав було списано на збитки радгоспу. Крім того, тут загинуло 99 голів свиней, а чимало худоби довелося прирізати. За допущену безгосподарність головному зоотехніку радгоспу Шанюку Ю. Н. та головному ветлікару Федорову Н. С. оголошено суворі догани і для часткового покриття завданих збитків на них зроблено грошові нарахування. До матеріальної відповідальності притягнуто також і ще вісім винуватців.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 13 (1199)
(на українському мові)
Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

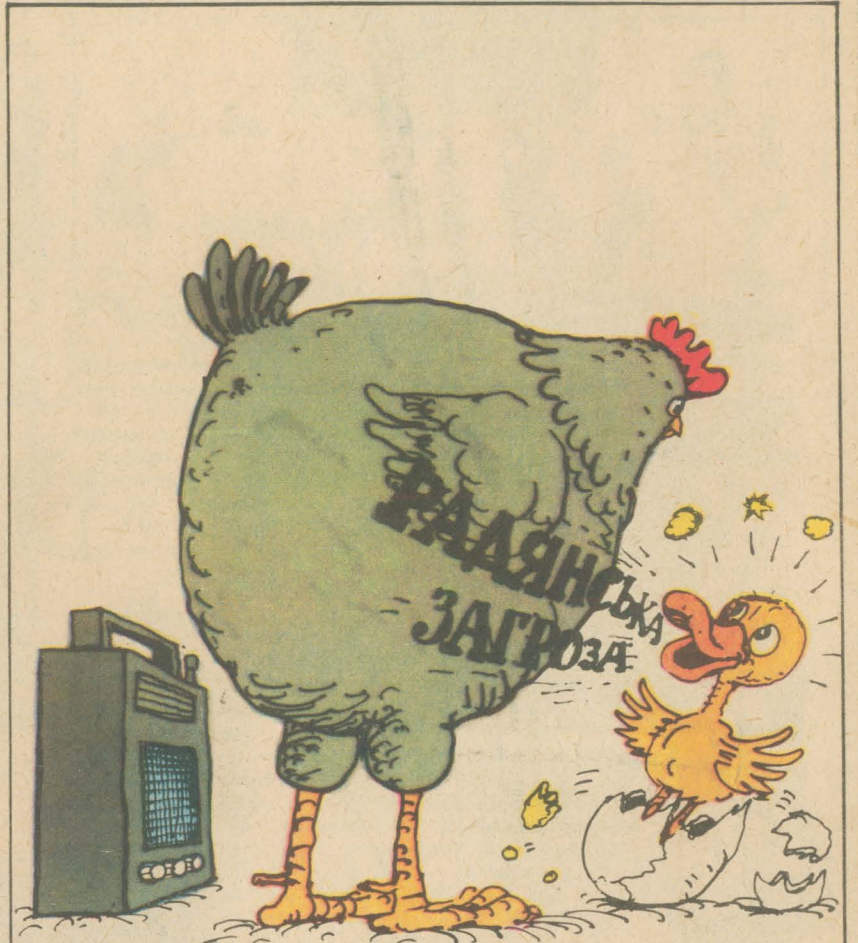
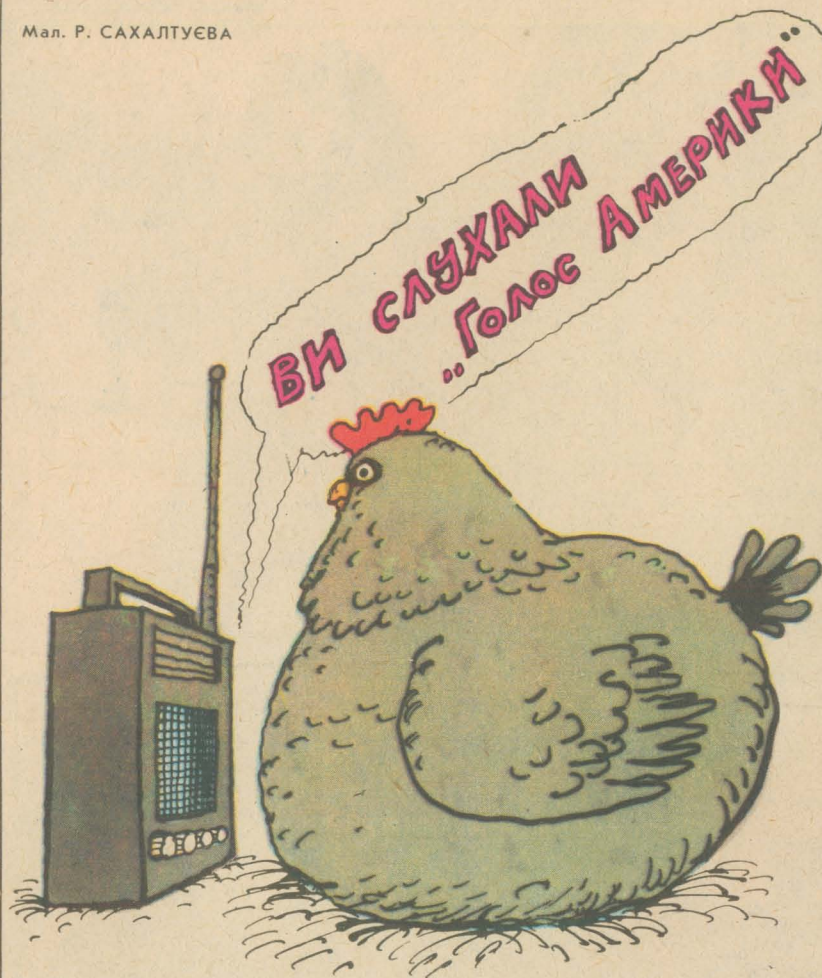
Здано до набору 03.06.85. Підписано до друку 20.06.85. БФ 09573. 70×108/4. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друку. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2319700 прим.
Зам. 02954.

© Журнал «Перець» 1985 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-17, проспект Перемоги, 50.
Орден Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-17, проспект Перемоги, 50.
Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Отсканировал reduktor
для rutracker.org

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

«Адміністрація Рейгана прийняла рішення виділити Ізраїлю в наступному фінансовому році майже 2 мільярди доларів. Ці великі кошти підуть на подальше зміцнення воєнної машини ізраїльських агресорів».

Мал. В. САВІЛОВА

(3 газет).

